

PDF hosted at the Radboud Repository of the Radboud University Nijmegen

The following full text is a publisher's version.

For additional information about this publication click this link.

<http://hdl.handle.net/2066/129784>

Please be advised that this information was generated on 2018-07-07 and may be subject to change.

Onder de zorg van prof.mr. Y. Buruma, prof.mr. H. Cohen Jehoram, prof.mr. L.J.A. Damen, prof. mr. J.M. van Dunné, prof.mr. M.S. Groenhuijsen, prof.mr. T. Hartlief, prof.dr. E.M.H. Hirsch Ballin, prof.mr. C.A.J.M. Kortmann, prof.mr. S.C.J.J. Kortmann, prof.mr.drs. F.C.M.A. Michiels, prof. mr. K.J.M. Mortelmans, prof.mr. M.J.G.C. Raaijmakers, prof.mr. J. Riphagen, prof.mr. Th.A. de Roos, prof.mr. G.R. Rutgers, prof.mr. A.V.M. Struycken, prof.mr. R.D. Vriesendorp, prof.dr. J.W. Zwemmer

De Haan (c.s.)/Mr. Hamm q.q.

Prof.mr. S.C.J.J. Kortmann

HR 19 mei 1999, *NJ* 1999, 670 en 671, nt. Ma; *JOR* 1999/170 en 171, nt. S.C.J.J. Kortmann (mrs. Jansen, Van Brunschot, Van Vliet, Hammerstein, Lourens; A-G Mok).

Curator moedervenootschap is bevoegd een enquête te verzoeken bij de dochtervennootschappen. Failliete dochtervennootschappen kunnen zich tegen een dergelijk verzoek verzetten en daarbij vertegenwoordigd worden door hun bestuurders.

Feiten

Op 6 januari 1997 zijn zowel De Haan Beheer BV (hierna: Beheer) als haar zes dochtervennootschappen (hierna: Dochters) in staat van faillissement verklaard. Mr. Hamm is in ieder van deze faillissementen tot curator benoemd. In twee afzonderlijke procedures heeft hij respectievelijk in zijn hoedanigheid van curator van Beheer en in zijn hoedanigheid van curator van de Dochters aan de Ondernemingskamer verzocht een enquête in de zin van afdeling 2.8.2 BW te gelasten bij de onderscheiden Nederlandse dochters teneinde het beleid en de gang van zaken in deze werkmaatschappijen te onderzoeken. Zowel Beheer als de zes Dochters hebben verweer ge-

voerd. Zij werden daarbij vertegenwoordigd door hun bestuurders. Hun verweren hielden onder meer in dat de curator niet-ontvankelijk was in zijn verzoek, omdat zowel uit de Faillissementswet als uit het Burgerlijk Wetboek zou volgen dat een bevoegdheid tot het uitlokken van een enquête niet aan een curator toekomt. Voorts voerden zij aan dat de curator niet had voldaan aan de bepaling van artikel 2:349 lid 1 BW, waarin is neergelegd dat verzoekers om een enquête niet ontvankelijk zijn, indien niet blijkt dat zij schriftelijk tevoren hun bezwaren tegen het beleid of de gang van zaken hebben kenbaar gemaakt aan het bestuur en de raad van commissarissen. Door de curator werd onder meer betoogd dat de dochtervennootschappen niet vertegenwoordigd door hun bestuurders, verweer konden voeren. Alleen de curator zou dit ten behoeve van de dochtervennootschappen kunnen doen. Voorts voerde de curator aan dat noch Beheer, noch de Dochters buiten de curator om beroep in cassatie konden instellen.

Hoge Raad

Hierna volgen eerst de overwegingen van de Hoge Raad in één van beide zaken, waaruit tevens blijkt hoe de Ondernemingskamer heeft geoordeeld.

‘4.1. Beoordeling van het incidentele beroep, tevens beoordeling van de ontvankelijkheid van het principale beroep

Het in het incidentele beroep voorgedragen middel bestrijdt het oordeel van de Ondernemingskamer dat de bestuurders van de Nederlandse dochters bevoegd zijn om deze failliete vennootschappen verwerend te vertegenwoordigen in de door de curator van Beheer tegen de dochters bij de Ondernemingskamer aanhangig gemaakte enquêteprocedure. Het middel kan niet slagen. Het gaat in die procedure om andere rechtsoverwegingen dan de in artikel 25 van de Faillissementswet bedoelde, waarvan het instellen aan de curator is voorbehouden, daar het enquêteverzoek geen betrekking heeft op de tot de boedel van dochters behorende rechten of verplichtingen. Genoemde wet werpt overigens geen verhindering op voor de uitoefening door de bestuurders van de dochters van hun bevoegdheid die vennootschappen in rechte te vertegenwoordigen.

In het principale beroep betwist de curator als verweerder de ontvankelijkheid van de dochters in hun cassatieberoep op de grond dat deze bevoegdheid missen buiten de curator in hun faillissementen om beroep in cassatie in te stellen tegen de beschikking van de Ondernemingskamer. Dit middel faalt om dezelfde reden als het middel in het incidentele beroep.

4.2. Beoordeling van de middelen van cassatie in het principale beroep

4.2.1. Middel 1 keert zich tegen het oordeel van de Ondernemingskamer dat Mr Hamm als curator van Beheer bevoegd is met betrekking tot de Nederlandse dochters een enquête te verzoeken. Met betrekking tot die bevoegdheid moet voorop worden gesteld dat niet in geding is de uitoefening van een bevoegdheid door een aandeelhouder van Beheer tegenover Beheer dan wel een van haar organen. Het gaat hier om de bevoegdheid van Beheer zelf, op grond van haar hoedanigheid van houdster van aandelen in van haar te onderscheiden andere vennootschappen en uit te oefenen tegenover die andere vennootschappen. De door het middel opgeworpen bevoegdheidsvraag betreft derhalve niet de uitoefening van een vennootschapsrechtelijke bevoegdheid. Voor Beheer vormen de aandelen in de Nederlandse dochters bestanddeel van haar vermogen. De omstandigheid dat de bevoegdheid te verzoeken om een enquête op zich zelf geen vermogensrecht is, sluit niet uit dat de aandeelhouder met zulk een verzoek kan beogen een vermogensbelang te dienen. Gelet op het een en ander bestaat er geen grond om aan een dergelijk verzoek het karakter te ontzeggen van een daad van beheer met betrekking tot een vermogensbestanddeel, tot welk beheer, indien dat vermogensbestanddeel in een failliete boedel is begrepen, krachtens artikel 68 van de Faillissementswet de faillissementscurator bevoegd is. Het middel faalt derhalve.

4.2.2. Middel 2 strekt ten betoge dat de Ondernemingskamer de curator van Beheer niet-ontvankelijk had moeten verklaren in zijn verzoek, nu deze niet tevoren zijn bezwaren schriftelijk kenbaar had gemaakt aan het bestuur en de raad van commissarissen van elk der betrokken Nederlandse dochters. Het neemt aldus stelling tegen het in rechtsoverweging 3.8 van de be-

streden beschikking besloten liggende oordeel dat in een geval waarin het verzoek om een enquête zich richt tegen een failliete vennootschap, aan de in artikel 2:349 lid 1 BW gestelde eis van voorafgaande schriftelijke kennisgeving kan worden voldaan door de bezwaren in plaats van aan het bestuur en de raad van commissarissen, kenbaar te maken aan de curator van die failliete vennootschap. Dat oordeel wordt tevergeefs bestreden. Aangezien een effectieve benutting van de gelegenheid tot het onderzoek van bezwaren en het naar aanleiding daarvan nemen van maatregelen grotendeels afhangt van het voorhanden zijn van middelen en bevoegdheden waarover na de faillietverklaring van de betrokken vennootschap slechts de curator van die vennootschap kan beschikken, is het met doel en strekking van artikel 2:349 BW verenigbaar te achten dat na intreding van faillissement de kennisgeving wordt gedaan aan de curator. De klacht die zich richt tegen de overweging van de Ondernemingskamer dat de curator als vertegenwoordiger van de vennootschappen optreedt, behoeft geen behandeling aangezien die overweging niet dragend is voor het hierboven weergegeven en juist bevonden oordeel van de Ondernemingskamer. Het middel kan derhalve niet tot cassatie leiden.

4.2.3. Middel 3 komt op tegen de afwijzing door de Ondernemingskamer van het door de Nederlandse dochters bij de Ondernemingskamer gedane verzoek om de behandeling van het enquêteverzoek aan te houden. De Ondernemingskamer heeft deze beslissing doen steunen op het oordeel dat de dochters sedert de oproeping voldoende gelegenheid hebben gehad om zich - ook inhoudelijk - op haar verweer voor te bereiden. Dit oordeel is van feitelijke aard en kan daarom in cassatie niet op zijn juistheid worden getoetst. Het is ook niet onbegrijpelijk of onvoldoende gemotiveerd. Ook dit middel faalt derhalve.

5. Proceskosten

De Hoge Raad acht geen termen aanwezig voor een veroordeling in de proceskosten.

6. Beslissing

De Hoge Raad verwerpt de beroepen.’

De overwegingen van de Hoge Raad in de andere zaak luiden vrijwel gelijklopend, behoudens de overwegingen met betrekking tot de ontvankelijkheid van het cassatieberoep dat Beheer, vertegenwoordigd door haar statutaire bestuurders, had ingesteld. Hieromtrent overweegt de Hoge Raad:

‘3. Beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep

De curator heeft bij verweerschrift aangevoerd dat Beheer niet ontvankelijk moet worden verklaard in het in opdracht van haar statutaire bestuurders ingestelde cassatieberoep, aangezien Beheer als failliete rechtspersoon in een enquêteprocedure slechts kan worden vertegenwoordigd door haar curator.

Dit betoog kan niet als juist worden aanvaard. Door het faillissement van Beheer is noch haar handelings-

bevoegdheid noch de vertegenwoordigingsbevoegdheid van haar bestuur teloor gegaan. Artikel 23 van de Faillissementswet bepaalt dat de schuldenaar door de faillietverklaring van rechtswege de beschikking en het beheer over zijn tot het faillissement behorend vermogen verliest. Zulks houdt echter niet in dat indien de schuldenaar van mening is dat de curator in zijn faillissement een bevoegdheid uitoefent die niettegenstaande het faillissement bij de schuldenaar is gebleven, deze het recht zou missen zich in rechte te verzetten tegen het handelen van de curator te dier zaken. Anders dan de curator voorts heeft gesteld, volgt uit het feit dat geen enquête is gelast tegen Beheer, niet dat Beheer geen belang erbij kan hebben zich te verzetten tegen een gestelde bevoegdheidoverschrijding door de curator in haar faillissement.¹

Noot

I Het recht van enquête is geregeld in afdeling 2.8.2 BW. Wanneer er gegronde redenen zijn om aan een juist beleid bij een besloten vennootschap te twifelen, kan de Ondernemingskamer van het gerechtshof te Amsterdam een verzoek om een enquête toewijzen (art. 2:350 BW).¹ Voorwerp van onderzoek kan niet alleen het beleid van het bestuur en de raad van commissarissen zijn, maar ook dat van een ander orgaan.² Ook in geval van faillissement worden wel enquêtes bevolen. Men denke aan de faillissementen van OGEM, Bredero en Text Light. In geval van faillissement kan een enquête niet alleen gewenst zijn met het oog op het belang van de boedel, maar ook met het oog op maatschappelijke belangen.

Op grond van de artikelen 2:346 lid 2 en 347 BW komt bij vennootschappen de bevoegdheid tot het indienen van een verzoek tot het houden van een enquête toe aan:

- a* houders van aandelen of certificaten van aandelen, die samen tenminste één tiende van het geplaatste kapitaal of f 500.000,- nominaal vertegenwoordigen;
- b* een vereniging van werknemers, die in de onderneming werkzame personen onder haar leden telt en tenminste twee jaar volledig rechtsbevoegd is;
- c* degenen aan wie daartoe in de statuten of bij overeenkomst met de vennootschap de bevoegdheid is toegekend;

d de procureur-generaal bij het gerechtshof te Amsterdam.

2 In casu waren zowel Beheer als de zes Dochters failliet. Van verschillende vragen die in de onderhavige twee procedures aan de orde kwamen, verdienen er vier nadere aandacht:

- a* kan een curator een enquête uitlokken bij de schuldenaar in wiens faillissement hij als zodanig is benoemd?
- b* kan de curator van de moedervernootschap die (de) aandelen in een dochter houdt, bij deze dochter een enquête uitlokken?
- c* kan de dochtervernootschap op wie het enquêteverzoek betrekking heeft, zich in rechte hiertegen verzetten en zo ja, wie moet de dochtervernootschap vertegenwoordigen?
- d* kan de moedervernootschap zich in rechte verzetten tegen het enquêteverzoek dat de curator met betrekking tot de dochtervernootschap heeft gedaan, indien de moeder meent dat de curator zijn bevoegdheid overschrijdt? Zo ja, wie moet de moedervernootschap dan in rechte vertegenwoordigen?

Aan ieder van deze vragen zal ik hierna kort aandacht besteden. Bij de beantwoording van de vragen dient het karakter van een faillissement in het oog te worden gehouden. Een faillissement is een algemeen beslag op het vermogen van de failliet. De persoon van de schuldenaar wordt door het faillissement *niet* geraakt. De gefailleerde schuldenaar blijft ook tijdens faillissement volledig rechtsbevoegd. Hij kan ook dan verbintenissen aangaan. Het gevolg is echter wel dat de boedel voor de verbintenissen die de failliete schuldenaar is aangegaan, in beginsel niet aansprakelijk is (art. 24 Fw). Indien de gefailleerde schuldenaar een vennootschap is, behouden haar organen ook tijdens het faillissement in beginsel hun (vennootschapsrechtelijke) bevoegdheden. De curator vervult binnen de vennootschap geen rol; hij is geen orgaan van de vennootschap. Ook kan men niet zeggen dat de curator de plaats van de vennootschap inneemt. De curator heeft het beheer en de beschikking over het vermogen van de gefailleerde vennootschap. Tot op zekere hoogte zijn de curator en de gefailleerde schuldenaar elkanders tegenspeler. Zo kan de schul-

¹ De bepalingen van afdeling 2.8.2 BW zijn ook op verschillende andere rechtspersonen van toepassing; vgl. art. 2:344 BW.

² Vgl. HR 9 juli 1990, *NJ* 1991, 51, nt. Ma; *AA* 1991, p. 83, nt. Raaijmakers (Sluis).

denaar bij verzoekschrift tegen iedere handeling van de curator bij de rechter-commissaris opkomen, of van deze een bevel uitlokken dat de curator een bepaalde handeling moet verrichten of nalaten (art. 69 Fw). Ook kan de schuldenaar aan de rechtbank vragen de curator te ontslaan (art. 73 Fw). Voorts kan de gefailleerde schuldenaar zich tegen erkenning van een vordering door de curator verzetten (art. 126 Fw). Indien de schuldenaar een rechtspersoon is, zal deze bij dergelijke handelingen door zijn bestuur moeten worden vertegenwoordigd. Zie over deze problematiek S.C.J.J. Kortmann, *Maeijer-bundel* (1988), p. 104 e.v.; idem, *Preadvies Vereniging 'Handelsrecht'*, Zwolle 1993, p. 98 e.v.; C.M. van der Heijden, *Insolventie en rechtspersoon*, Deventer 1996, in het bijzonder hoofdstuk 3.

3 De hiervoor genoemde vraag a is niet meer bij de Hoge Raad aan de orde geweest, maar wel bij de Ondernemingskamer van het gerechtshof te Amsterdam. Deze was van oordeel dat Mr. Hamm in zijn hoedanigheid van curator in het faillissement van de Dochters niet ontvankelijk was in zijn verzoek om een enquête bij deze Dochters te gelasten. Deze beslissing is juist. Hierboven gaf ik aan wie volgens de wet (zie in het bijzonder art. 2:346 sub b BW) bevoegd zijn bij vennootschappen een enquête uit te lokken. De wet noemt daarbij niet de curator.

4 De onder b genoemde vraag stond centraal in deze procedures. Beheer houdt alle aandelen in de respectieve Dochters en voldoet derhalve aan de eis van artikel 2:346b BW (houdster van aandelen voor tenminste 1/10 van het geplaatste kapitaal). Indien Beheer niet in staat van faillissement verkeerd zou hebben, zou het bestuur van Beheer namens Beheer om een enquête bij de Dochters hebben kunnen verzoeken. In faillissement ligt dit anders. De aandelen van de respectieve Dochters die Beheer houdt, behoren tot het vermogen van deze moedervennootschap. Het faillissementsbeslag rust op het gehele vermogen (art. 20 Fw), derhalve ook op de aandelen. Door de faillietverklaring verliest de schuldenaar Beheer van rechtswege de beschikking en het beheer over haar vermogen (art. 23 Fw). De curator is belast met het beheer van het vermogen, waartoe ook de aandelen van de Dochters behoren (art. 68 Fw). Tijdens faillissement is het derhalve de curator die de door de moeder gehouden aandelen in de Dochters beheert en die de aan de aandelen verbonden rech-

ten mag uitoefenen. Aldus ook de Hoge Raad in r.o. 4.

Volgens artikel 2:349 BW is degene die om een enquête vraagt, niet ontvankelijk in zijn verzoek wanneer hij niet tevoren schriftelijk zijn bezwaren tegen het beleid of de gang van zaken kenbaar heeft gemaakt aan het bestuur en de raad van commissarissen. Zowel Beheer als de Dochters hebben in de onderhavige procedures aangevoerd dat de curator op grond van deze bepaling niet ontvankelijk had moeten worden verklaard in zijn verzoek, aangezien hij niet tevoren zijn bezwaren schriftelijk had kenbaar gemaakt aan het bestuur en de raad van commissarissen van de Dochters. Zowel de Ondernemingskamer als de Hoge Raad zijn echter op grond van praktische overwegingen van oordeel dat in casu kon worden volstaan met het kenbaar maken van de bezwaren aan de curator van de failliete vennootschappen. Gezien de middelen en de bevoegdheden die de curator tijdens faillissement heeft, is hij veel beter in staat tot het onderzoeken van de bezwaren en het naar aanleiding daarvan nemen van maatregelen dan het bestuur en de commissarissen van de failliete vennootschappen. De Hoge Raad acht het daarom met het doel en de strekking van artikel 2:349 BW verenigbaar dat na intreding van het faillissement de kennisgeving (slechts) aan de curator wordt gedaan.

Men zou de vraag kunnen opwerpen of (naast de curator) ook het bestuur namens Beheer, zijnde 100%-aandeelhouder, om een enquête bij de respectieve Dochters had kunnen verzoeken. Hierover is in de onderhavige zaak geen beslissing gegeven. Ik meen echter dat deze vraag ontkennend moet worden beantwoord. De aandelen in de Dochters behoren tot de boedel van Beheer. Dat geldt ook voor de aan deze aandelen verbonden bevoegdheid tot het uitlokken van een enquête. De Hoge Raad kent aan het indienen van een enquêteverzoek het karakter van een daad van beheer met betrekking tot een vermogensbestanddeel van de boedel (de aandelen) toe. Het indienen van het enquêteverzoek bij de Ondernemingskamer kan worden gezien als het in rechte uitoefenen van deze aan de aandelen verbonden bevoegdheid. Ingevolge artikel 25 lid 1 Fw is uitsluitend de curator tot een dergelijke uitoefening bevoegd. Artikel 25 Fw kan worden gezien als het procesrechtelijke verlengstuk van artikel 68 jo artikel 20 Fw. De rechtsvorderingen ter zake van rechten die in de boedel vallen kunnen op grond van artikel 25 Fw slechts door de

curator worden ingesteld. In casu vielen de aandelen en daarmee ook het aan deze aandelen verbonden recht tot het uitlokken van een enquête in de boedel. De hieraan verbonden rechtsvorderingen konden derhalve slechts door de curator worden ingesteld. Anders J.J.M. Maeijer in zijn noot onder deze uitspraken (*NJ* 1999, nrs. 670 en 671). Maeijer verwijst daarbij naar de overweging die de Hoge Raad heeft gegeven onder nr. 4.1. Deze overweging heeft echter betrekking op de vraag of de bestuurders van de Dochters namens deze dochtervennootschappen verweer konden voeren tegen het enquêteverzoek. Het gaat hier om de derde door mij te bespreken vraag (hiervoor aangeduid als vraag c).

5 Bij de behandeling van het enquêteverzoek door de Ondernemingskamer dienen zowel de verzoekers als de rechtspersoon waarop de enquête betrekking heeft te verschijnen (art. 2:349a BW). De rechtspersoon kan zich verzetten tegen het enquêteverzoek. In de onderhavige zaak had het enquêteverzoek van de curator van Beheer betrekking op de dochtervennootschappen. Aan de orde kwam de vraag wie namens de dochtervennootschappen een eventueel verweer zou moeten voeren, de respectieve bestuurders van deze dochtervennootschappen of hun curator. Met de Ondernemingskamer is de Hoge Raad van oordeel dat de bestuurders van de Dochters bevoegd zijn om deze failliete vennootschappen verwerend te vertegenwoordigen in de door de curator van Beheer tegen de Dochters ahangig gemaakte enquêteprocedure. Zie r.o. 4.1. De Hoge Raad overweegt:

‘Het gaat in die procedure om andere rechtsvorderingen dan de in artikel 25 van de Faillissementswet bedoelde, waarvan het instellen aan de curator is voorbehouden, daar het enquêteverzoek geen betrekking heeft op de tot de boedel van de dochters behorende rechten of verplichtingen.’

Ik onderschrijf dit oordeel van de Hoge Raad. Een enquêteverzoek wordt gelast wanneer er gegronde redenen zijn om aan een juist beleid te twijfelen. Het onderzoek richt zich in de eerste plaats op gedragingen van het bestuur en de raad van commissarissen, maar kan ook het beleid van andere organen, zoals de ava betreffen. Het enquêteverzoek heeft derhalve geen betrekking

op rechten of verplichtingen die tot de door de curator van de Dochters beheerde boedels behoren. Zaken die de boedel niet betreffen, gaan de curator niet aan. De organen van de vennootschap behouden ook tijdens het faillissement hun bevoegdheden. In casu zijn het derhalve de bestuurders die namens de Dochters verweer kunnen voeren in de ahangig gemaakte enquêteprocedure.

In zijn NJ-noot schrijft Maeijer dat het regelmatig voorkomt ‘dat in een enquêteprocedure tégen een failliet verklaarde vennootschap de curator (voor of namens die vennootschap?) verwerend optreedt, en niet de bestuurder(s) van die vennootschap’.³ Volgens Maeijer bestaat hiertegen geen bezwaar, mits de bestuurders en de commissarissen ingevolge artikel 429f lid 1 Rv door de Ondernemingskamer worden opgeroepen. Ik deel deze visie van Maeijer niet. Bij het voeren van verweer kunnen de curatoren noch de rechtspersoon vertegenwoordigen, noch ten behoeve van de rechtspersoon verweer voeren. De bevoegdheid van de rechtspersoon om zich te verweren is geen bevoegdheid die tot de boedel behoort. De Hoge Raad doelt hierop in r.o. 4.1 waar hij stelt dat het enquêteverzoek geen betrekking heeft op tot de boedel van de Dochters behorende rechten of verplichtingen. De wettelijke regeling gaat er overigens wel van uit dat de rechtspersoon bij de behandeling van het enquêteverzoek verschijnt (art. 2:349a BW). Deze zal derhalve moeten worden opgeroepen. Het zijn de vertegenwoordigingsbevoegde organen van de rechtspersoon die alsdan de rechtspersoon zullen moeten vertegenwoordigen. Het door mij betoogde laat onverlet dat de rechter curatoren en andere belanghebbenden kan oproepen zodat zij bij de behandeling van het verzoek hun visie kunnen geven en zich zonodig kunnen verzetten (zie art. 429f lid 1 Rv). Curatoren die zich bij zulk een gelegenheid verweren, treden dan echter niet op namens of ten behoeve van de vennootschap, maar voor de boedel.

6 In de andere hier besproken procedure kwam de door mij te bespreken vierde vraag aan de orde. Het ging hier om de vraag of Beheer zich in rechte kon verzetten tegen het indienen van het enquêteverzoek door de curator, omdat Beheer meende dat deze bevoegdheid bij haar was gebleven en derhalve de curator ter zake onbe-

3 Hij verwijst daarbij naar OK 7 januari 1988, *NJ* 1989, 827 (Bredero); 6 januari 1994, *NJ* 1995, 119 (Text

Light); 17 april 1997, *NJ* 1998, 672 (Probell).

voegd was. Terecht oordeelt de Hoge Raad in r.o. 3 dat Beheer een dergelijke bevoegdheid heeft. De schuldenaar die meent dat de curator zijn bevoegdheden te buiten gaat, moet hiertegen kunnen opkomen, zonodig in rechte. Indien de

schuldenaar een rechtspersoon is, zal deze in een dergelijk geschil vertegenwoordigd moeten worden door haar bestuur of andere vertegenwoordigingsbevoegde organen.